

**Український національний рух на
Буковині і Закарпатті. Хотинське
повстання. Військова присутність
Антанти на півдні України.**

План уроку

- ◆ Український національний рух на Буковині і Закарпатті.
Хотинське повстання.
- ◆ Військова присутність Антанти на півдні України.

- ◆ 25 жовтня 1918 р. — утворено Український Крайовий Комітет у Чернівцях:
- ◆ 1 листопада 1918 р. — УНРада проголосила незалежність усіх українських земель, що належали до Австро-Угорської імперії:
- ◆ 3 листопада 1918 р. — прийнято Акт возз'єднання Північної Буковини із ЗУНР та «злуку» з великою Україною;
- ◆ 19 січня-1 лютого 1919 р. — відбулось Хотинське повстання:
- ◆ 21 січня 1919 р. — відбулися Закарпатські всенародні збори:
- ◆ 28 жовтня 1920 р. — укладено Бессарабський протокол.

- ◆ 25 жовтня 1918 р. у Чернівцях був утворений як представницький орган українців Буковини під керівництвом депутата австрійського парламенту від українського населення Омеляна Поповича. Він також очолив буковинську делегацію, яка брала участь у роботі УНРади.
- ◆ 1 листопада 1918 р. Українська Національна Рада у Львові проголосила незалежність усіх українських земель, що належали до Австро-Угорської імперії. Скликане 3 листопада 1918 р. у Чернівцях Буковинське народне віче, в якому взяло участь більше 10 тис. осіб, прийняло Акт возз'єднання Північної Буковини із ЗУНР та «злуку» з великою Україною.

Головні міста Буковини — Чернівці, Сучава, Сторожинець — опинилися під контролем української влади. Аналогічні процеси відбувались і в буковинських селах. Такі рішення спричинили загострення стосунків із румунським населенням краю.

◆ 27 жовтня 1918 р. румунські депутати австрійського парламенту та Буковинського сейму утворили Румунську Національну Раду, яка вважала Буковину румунською землею.

За цих умов Український Крайовий Комітет і Румунська Національна Рада уклали домовленості, згідно з якими влада Українського Крайового Комітету поширювалася на північну частину Буковини, а Румунської Національної Ради — південну. Українську Національну Раду в краї очолив учений, громадсько-політичний діяч Агенор Артимович, крайову адміністрацію — Омелян Попович. Було створено українську поліцію, суд, взято під контроль пошту, телеграф, фінанси, промисловість. Службовці краю присягнули на вірність Українській Національній Раді.

Народне віче у Чернівцях

Однак домовленості між українцями і румунами не надто вплинули на перебіг подій, позаяк більшість румунських лідерів Буковини мали інші плани. Насправді Румунська Національна

Рада не хотіла ділити владу з українцями, сподіваючись на швидке «возз'єднання» із Румунією, і 6 листопада звернулася до Румунії з проханням вислати війська.

Румунія, проігнорувавши рішення Буковинського віча, захопила територію Північної Буковини.

Відтак боротьба буковинців за власну державність завершилася збройним втручанням Румунії та окупацією нею Буковини.

11 листопада румунські війська увійшли до столиці краю — Чернівців. Північна Буковина залишилася беззбройною перед румунською агресією, особливо після від'їзду Легіону УСС із Чернівців до Львова.

Уряд ЗУНР заявив протест Румунському королівству, однак не зміг допомогти буковинцям, позаяк ЗУНР уже вела оборонні бої з поляками.

Наступного 1919 р. окупація краю Румунією була визнана Сен-Жерменським мирним договором як правомірний акт.